GAZETA TRANSILVANIEI.

REDACȚIUNEA ȘI ADMINISTRAȚIUNEA:
BRAȘOVŬ, piața mare Nr. 22.

„GAZETA“ IESE ÎN FIECARE ḌI.

Pe unŭ anŭ 12 fior., pe șése lunĭ 6 fior., pe trei lunĭ 3 fior.
România și străinătate:
Pe anŭ 40 fr., pe șése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 francĭ.

ANULŬ L.

SĚ PRENUMERĂ:
la poște, la librării și pe la dd. corespondențĭ.

ANUNCIURILE:
O seriă garmond 6 cr. și timbru de 30 cr. v. a. pentru fiecare publicare

Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ — Manuscripte nu se retrămitŭ.

Nr. 227. | Joi, Venerĭ 16 (28) Octomvre. | 1887.

Brașovŭ, 15 Octomvre 1887.

In Bulgaria domnesce încă și aḍĭ o stare de lucrurĭ totŭ așa de tristă ca mai 'nainte. Ilusiunile ce și le-au făcutŭ patrioții bulgarĭ, că avêndŭ unŭ principe vorŭ ajunge la o pacĭnică consolidare interióră, au rĕmasŭ totŭ numai ilusiunĭ.

In aparență domnesce în Bulgaria pace și liniște; în realitate însĕ foculŭ arde sub spuză, țéra este subminată de totŭ felulŭ de comitete și conjurațiunĭ secrete. Se vede că uneltele rusescĭ vréu sĕ se țină de cuvêntŭ, căcĭ din Sofia se anunțĕ, că comitetulŭ slavŭ din Odessa ar fi organisatŭ unŭ atentatŭ asupra vieții principelui de Coburg. In Varna, după cum ne comunică o telegramă, s'a și arestatŭ unŭ individŭ, care a mărturisitŭ însușĭ că e plătitŭ și trimisŭ sĕ atenteze la viéța principelui.

Acestea suntŭ semne fórte triste și în asemenĭ împrejurărĭ capĕtă importanță protestațiunea, ce o adreséză pretinsulŭ „comitetŭ secretŭ alŭ opozițiunei“ cătră representanții puterilorŭ imediatŭ după alegerĭ, și în care e aspru acusatŭ regimulŭ actualŭ bulgarŭ, declarându-se și alegerile făcute pentru Sobrania.

Bate la ochĭ totodată, că și din partea Serbilorŭ se dă nutrimentŭ acestei agitațiunĭ contra guvernului prințului de Coburg. Ḍiarulŭ oficiosŭ sêrbescŭ „Odjek“ publică sub titlulŭ „Noi și Bulgarii“ unŭ articulŭ fórte înverșunatŭ contra noului regimŭ bulgarŭ, în care ḍice între altele, că stabilirea actualelorŭ stărĭ în Bulgaria sunt a se pune în contulŭ acelorașĭ influințe streine, carĭ înainte cu doi anĭ au sumuțatŭ și pe Serbia la rĕsboiu contra Bulgariei.

Décă în Serbia domnesce acestŭ spiritŭ, nu ne mirămŭ când auḍimŭ că în Rusciucŭ au fostŭ arestațĭ, între alții, și mai mulțĭ Sêrbĭ carĭ suntŭ acusațĭ că uneltescŭ în ascunsŭ contra guvernului bulgarŭ.

Cu tóte aceste neajunsurĭ, merită laudă Bulgarii dela putere, că nicĭ acum nu-șĭ perdŭ cumpĕtulŭ, ci procedŭ cu mare tenacitate pe calea apucată de a'șĭ ajuta ei înșișĭ, pe catŭ cu putință le este. Acum se 'ntrunescŭ érășĭ deputații și se consultă asupra atitudinei ce au sĕ o ia în Sobranie, ér guvernulŭ se felicită, că alegerile municipale. carĭ s'au făcutŭ în tótă libertatea — precum se susține — au eșitŭ asemenea în favórea lui; numai în ḍece comune din Bulgaria de nordŭ și sudŭ au reeșitŭ candidații opozițiunei, de unde guvernulŭ conchide, că poporațiunea bulgară este cu totulŭ pe partea lui și că în realitate nicĭ nu esistă o oposițiune periculósă.

Ar fi bine sĕ fiă așa, dér pregătirea de atentatŭ ce s'a descoperitŭ acum în Varna nu pré justifică optimismulŭ guvernanțilorŭ bulgarĭ. Din contră ni se pare că stau totŭ acolo lucrurile unde le-a lăsatŭ prințulŭ de Battenberg.

Rusia se vede că șĭ-a pusŭ în gândŭ a face imposibilă și rĕmânerea prințului de Coburg în Sofia. De o parte guvernulŭ din Petersburgŭ totŭ schimbă la note și cerculare cu Pórta și cu celelalte puterĭ, fără însĕ a ajunge la vre-o înțelegere. De altă parte comitetele secrete, conduse de mânĭ ascunse rusescĭ, țesŭ la conjurațiunĭ și pregătescŭ atentate la viéța prințului de Coburg.

Acésta este situațiunea Bulgariei și a prințului ei, și nimenea nu va ḍice că ea ar fi de invidiatŭ.

De sub Meseșulŭ Ardealului, (Sĕlagiu) Octomvre 1887.

»Principiis obsta....«

II.

Décă careva nu ar sci cine e fișpanulŭ nostru, î-i spunemŭ: elŭ se numesce Baranyi Gusztav, fostŭ vice-comite în Bihorŭ, mamelucŭ de 18 carate, și totŭ meritulŭ lui e că pe când era încă vice-comite a îndorsatŭ o cerere a unei comune române din jurulŭ Mărgitei, în care se cerea locŭ de biserică în satŭ, astfeliu: „După-ce comuna nu se pórtă după calapodulŭ maghiarŭ, ómenii nu suntŭ vrednicĭ sĕ șédă Dumneḍeu într'unŭ șirŭ cu ei. Celŭ puținŭ așa nĭ-o povestise o fóiă din Oradea-mare cu acea ocasiune, când respectivulŭ fù decoratŭ cu ordinulŭ papalŭ „Gregoriu“. Au nu e acesta mare meritŭ în timpii de față?

Ca vice-comite avemŭ pe Szikszay Lajos, cunoscutŭ romanofagŭ cu decenii mai înainte. Acestŭ omŭ fatalŭ când fù alesŭ vice-comite, fără ca vre-unŭ Românŭ sĕ-i dea votulŭ, în vorbirea de introducere în oficiu se esprimà, că scie bine, că Românii nu-sŭ cu elŭ, nu i-au datŭ votŭ nicĭunulŭ, déră esistă o armă cu care poțĭ cuceri și câștiga și pe sĕlbaticii din Africa, și aceea e: aplicarea cumpenii dreptății la toțĭ deopotrivă, și elŭ asta o va practisa. — Eră acéstă cumpănă cum o aplică în Sĕlagiu față cu națiunea română? O scie și celŭ din urmă opincarŭ; dér o dovedesce totŭ anulŭ, tótă luna, tótă ḍiua activității sale de funcționarŭ; căcĭ abia trece o lună, în care unulŭ orĭ altulŭ notarŭ de românŭ sĕ nu fiă, *per fas et nefas,* persecutatŭ și trasŭ în cercetare. Acum deocamdată e rêndulŭ numai la Românii cei mai bunĭ; la Pap János și soțĭ rêndulŭ numai mai târḍiu va veni.

Ca inspectorŭ de dare din darulŭ lui Tisza ne fericesce unŭ Sasŭ cu sêmțŭ maghiarisatŭ, cu numele Zeitler Karoly. Elŭ ḍice că e Sĕcuiu, numele însĕ și zelulŭ sĕu de a prigoni pe Românĭ îlŭ trădau apriatŭ că viță curată nu e, pentru că Maghiarulŭ de nascere nu e ultra zelosŭ față cu semenii sĕi. — Acum cine scie, că unŭ renegatŭ numai așa se póte susține, décă va persecuta totŭ ce nu e maghiarŭ, îșĭ póte închipuì persecuțiunile carĭ au a le suferi notarășii cu simțŭ românŭ și bietulŭ poporŭ contribuabilŭ. — De unŭ anŭ curgŭ licitațiunile moșiilorŭ române și încă vorŭ mai dura celŭ puținŭ unŭ anŭ.

Cumcă unŭ omŭ în astă posițiune ce póte face, s'a vĕḍutŭ chiarŭ și cu ocasiunea alegerii de deputatŭ de astăvéră. Acestŭ omŭ așișderea fatalŭ a cutrieratŭ totŭ cerculŭ electoralŭ, băgêndŭ frică și gróză în totŭ ce e alegĕtorŭ românŭ, décă nu va vota cu candidatulŭ guvernului. Resultatulŭ îlŭ scimŭ cu toții, deși frângerea passivității decretată, în mare parte, se póte atribui domnului notarŭ Pap Janos și consoțilorŭ lui, toțĭ crescuțĭ cu pituță românéscă și ajunșĭ domnĭ prin puterea opincei.

Aceste suntŭ stelele negre, carĭ de presentŭ ne întortócă orisontulŭ comitatului Selagiu.

Ce sĕ ḍicemŭ de fisolgăbirĕi și colateralii acestora? Totŭ ce e rĕu în privința nóstră și nimicŭ ce e bine cu privire la noi! Nicĭ unulŭ din aceste ființe românesce nu scie, câte unulŭ gângăe de te apucă mila de elŭ!

In satele românescĭ, de este măcarŭ numai câte unŭ răutăciosŭ de nemeșŭ scăpătatŭ, acela se geréză ca poruncitorulŭ, conducĕtorulŭ și facŭ totulŭ comunei!

Și ce facemŭ noi Românii față cu aste stărĭ anormale și fatale întru apĕrarea dreptului nostru? Și ce mai alesŭ preoții, protopopii și docenții comunelorŭ, căcĭ pe sate altă inteligență nu avemŭ? mĕ temŭ că nimica, ba dóră și mai puținŭ ca nimica.

Biserica, șcólele și satele române mai alesŭ sub Meseșŭ suntŭ lăsate în grija sorții; ba am chiarŭ témă că unii din preoții noștri suflă chiar în unŭ bucinŭ cu contrariĭ secularĭ (!). Șcólele mai alesŭ cele gr.-orientale stau de totŭ rĕu; în multe sate nicĭ preoțĭ nicĭ dascalĭ de „Dómneajută“; cam asta lipsă se simte și la gr.-catolicĭ.

Protopopii și preoții pare-mi-se nu desvóltă acea activitate, care ar trebui sĕ o vedemŭ la pólele Meseșului, infectate de bóla kulturegyletului; póte suntŭ acuma bĕtrânĭ și s'au obositŭ; déră acestei lipse trebue sĕ-i ajute sântele nóstre consistóre, celŭ dela Sibiiu și Blașiu. Aicĭ ne trebue atâtŭ protopopĭ câtŭ și preoțĭ și dascălĭ din cei mai agerĭ și neobosițĭ. Periclulŭ e mare, întârḍierea umblă cu multă daună, decĭ ne grăbimŭ a atrage atențiunea consistorielorŭ nóstre sĕ bage bine de sémă că kulturegyletulŭ umblă ca leulŭ în giurŭ căutândŭ pe care sĕ-lŭ înghiță. Totŭ respectulŭ de preoții bĕtrânĭ; timpii însĕ s'au schimbatŭ în rĕu pentru noi; prin urmare la lupta aprigă și înverșunată trebuescŭ ómenĭ noi, înḍestrațĭ cu armele sciinței mai nouĕ și multŭ zeloșĭ întru împlinirea sântei lorŭ chemărĭ.

Pe la noi, în valea Agrișului și a Almașului, sêmțulŭ naționalŭ nu e scăpătatŭ, e numai amorțitŭ; fecióra numai dórme dér nu a muritŭ, și prin urmare ajutorulŭ grabnicŭ ne póte mântui totulŭ.

In memoria lui Iacobŭ Mureșianu.

Redactorul „Gazetei Transilvaniei« a mai primitŭ următórele telegrame și scrisorĭ de condolență:

Făgărașŭ, 12 (24) Octomvre 1887.

Comitetulŭ despărțĕmêntului alŭ II alŭ Associațiunei transilvane pentru literatura și cultura poporului românŭ, ca o ramură micuță rĕsărită din puterniculŭ arbore săditŭ între alții și de scumpulŭ vostru tatĕ și alŭ nostru multŭ regretatulŭ Iacobŭ Mureșianu, membru fundatorŭ alŭ „Associațiunei transilvane“, pĕtrunsŭ de durere pentru perderea lui, prin conclusulŭ de astăḍĭ se însoțesce doliului comunŭ. Istoria va înregistra cu mulțămită voința și activitatea lui cea mare.

Alexandru Micu, *dir. desp. II.* **Iuliu Danŭ**, *secretarŭ.*

Budapesta, 11 (23) Octomvre a. c.

Vĕ rogŭ sĕ primițĭ sincera mea condolență pentru pierderea venerabilului d-vóstre părinte.

I. Cuzmanŭ.

O voce despre generalulŭ Doda.

„Românulŭ“ dela 24 Octomvre scrie:

Retragerea deputatului romanŭ, generalulŭ Traianŭ Doda, din dieta ungară a fostŭ unŭ actŭ de o adevĕrată manifestațiune patriotică in contra nedreptățirilorŭ șĭ-a procedărilorŭ anticonstituționale, de pe urma cărora sufere astăḍĭ Românimea, ca și celelalte naționalitățĭ de sub coróna sf. Stefanŭ.

Generalulŭ Doda spuse verde și românesce Ungurilorŭ:

Sunt singurulŭ Românŭ în dieta vóstră; ațĭ făcutŭ și facețĭ totŭ ce v'a statŭ și vĕ stă prin putință pentru a călca Constituțiunea și a nedreptăți unŭ poporŭ de peste 3 milióne, — nu mai am decĭ ce căuta între voi. Facețĭ ce sciți și cum credețĭ că se cuvine sĕ facețĭ pentru cinstea și fericirea némului vostru; eu nu voescŭ cu presența mea sĕ justificŭ nelegiuirile vóstre față cu némulŭ meu, pentru care sunt întotdéuna gata sĕ morŭ.

Asupririle Ungurilorŭ, tânguirile și drépta indignare a 3 milióne de Românĭ deșteptară în generalulŭ Doda simțĕmêntulŭ de protestare pe care firea omului nu lŭ mai póte stăpâni, când elŭ vede că némulŭ sĕu este nedreptățitŭ și prigonitŭ.

Și Românii cu toții se uniră aclamândŭ din adânculŭ inimei vrednica purtare a representantelui lorŭ, dér în linisce și fără sĕ dea nimĕnui prilegiulŭ de a'i privi — astfelŭ cum îi descriu foiie ungurescĭ — ca pe nisce resvrătitorĭ și turburătorĭ ai ordinei în statŭ și ai siguranței lui.

Esemplulŭ acesta de cumpătare și de înțelepciune alŭ Românimei de dincolo de Carpațĭ ar trebui sĕ deștepte în spiritulŭ poporului ungurŭ și alŭ conducĕtorilorŭ lui mai multă prevedere și sĕ-i facă sĕ aibă mai multă pĕtrundere în politica lorŭ națională.

Cu sugrumările și cu apăsările naționalitățilorŭ de

sub domnia lorŭ, la unŭ bunŭ capĕtŭ nu o potŭ scóte; şi credemŭ chiarŭ că n'are sĕ fiă departe timpulŭ, când Ungurii înşişĭ vorŭ vedé că greşită lĭ a fostŭ politica şi că rĕu şi-au înţelesŭ interesele.

Simţĕmintele şi aspiraţiunile naţionale nu se stingŭ aşa de lesne după cum le place a crede vecinilorŭ noştri Ungurĭ, orĭ câtŭ de numeróse şi de sigure lĭ arŭ păré că suntŭ adĭ armele pe carĭ le întrebuinţéză cu atâta ură şi vrăşmăşiă în contra Românilorŭ, ca şi în contra celorlalte naţionalităţĭ.

Cugete bine Ungurii la acestŭ adevĕrŭ, şi nu uite ḑicĕtórea: „cine sémĕnă vêntŭ, culege vijeliă«.

SCIRILE ḐILEI.

O nouă scrisóre a unui altŭ fişpanŭ unguréscŭ, mai grozavă decâtŭ a fişpanului Tallian din comitatulŭ Somogy, face sĕ se vorbéscă fórte multŭ de ea, ḑice »Budapester Tageblatt". E o scrisóre a fişpanului Sig. Ormos din Timişóra, totŭ cătră ministrulŭ de interne şi totŭ confidenţială, dér care ca şi cealaltă a căpĕtatŭ picióre. Scrisórea e scrisă curêndŭ după alegerile din comitatulŭ Timişóra, în introducere cuprinde unele observărĭ despre alegerĭ şi apoi vorbesce despre o persónă din Timişóra, care a primitŭ de curêndŭ „nobleţa«. Acéstă persónă — numele i se póte ceti în scrisóre — dreptŭ mulţămire a pusŭ fişpanului la disposiţiune, precum însuşĭ acesta asigură, 8000 fl. pentru scopurĭ generale, şi fişpanulŭ declară, că acéstă sumă a folosit'o pentru scopurĭ electorale, căcĭ altfelŭ candidaţii partidei guvernului n'arŭ fi isbutitŭ. — Câtă corupţiă şi ce regimŭ!

—x—

Ca sĕ se convingă lumea, că guvernulŭ unguréscŭ a încredinţatŭ Kulturegyletului *furnisările în Ardealŭ în scopulŭ maghiarisărei*, ii aducemŭ ca dovadă casulŭ, că curelarulŭ Csernat din Tĕrgu-Mureşului dă Kulturegyletului 5 procente din venitulŭ mărfurilorŭ sale şi ca sĕ pótă da aceluia socotéla, orĭ-ce cumpĕrătorŭ induce într'o carte suma cumpĕrării. Asta 'i unŭ felŭ de reclamă, ca sĕ'i încredinţeze Kulturegyletulŭ furnisărĭ De altă parte unŭ Sasŭ orĭ Şvabŭ din *Meghişfalĕu* a construitŭ o punte peste Mureşŭ şi în locŭ de a lua vamă dela trecĕtorĭ, a aşeḑatŭ o puşculiţă (cutiuţă, lădiţă) în care adună pentru Kulturegylet. Atragemŭ atenţiunea Românilorŭ, cum pĕrătorĭ şi trecĕtorĭ, asupra acestorŭ mĕsurĭ private îndreptate contra Românilorŭ.

—x—

In 29 Octomvre n., la 10 óre a. m. se vorŭ vinde prin licitaţiune în *Mercurea* 68 de porcĭ confiscaţĭ ca introduşĭ fiindŭ ca contrabandă d'n România.

—x—

Din paşalâculŭ Bistriţei comunică „Kronst Ztg«, scirea, că în cercurile săsescĭ din Bistriţa domnesce mare ferbere din causa unei decisiunĭ a ministrului instrucţiunei unguresci, prin care preşedintele şi vice-preşedintele senatului scolarŭ alŭ scólei civile, Dr. Teodor Filkeni, şi directorulŭ gimnasialŭ Gustav Fischer suntŭ suspendaţĭ şi traşĭ în cercetare disciplinară. Ca motivŭ dă „Ellenzek", că aceştia n'ar fi ordonatŭ deja de doi anĭ nicĭ o şedinţă a senatului scolarŭ şi că ar fi voitŭ sĕ pricinuéscă încurcăturĭ, fiindŭ că scóla civilă strică institutelorŭ săsescĭ de învĕţămêntŭ. Ungurii saltă de bucuriă pentru decisiunea ministrului. S'au numitŭ Dr. Franz Nussbächer (sasŭ, şi mameluculŭ alŭ fişpanului) şi unŭ órecare Ianos György ca preşedinte, resp. vice-preşedinte ai senatului scolarŭ.

—x—

Pentru serviciile aduse maghiarismului ministrulŭ unguréscŭ Trefort a „rĕsplătitŭ" pe preotulŭ gr. or. *Petru Todericĭ* din *Almăşelŭ* cu 50 fl. — Nu vei fi uitatŭ, părinte!

—x—

Scimŭ că deputatulŭ Blasiu Orbán găsise în anulŭ trecutŭ la gara unguréscă dela Solnocŭ 200 de galbenĭ învĕluiţĭ într'o cârpă. Aflătorulŭ a datŭ banii direcţiunei căilorŭ ferate cu condiţiunea, ca décă în timpŭ de unŭ anŭ nu se va afla păgubaşulŭ, banii sĕ trécă în folosulŭ »Kulturegylet"-ului. Anulŭ a espiratŭ deja şi fiindŭ că păgubaşulŭ nu s'a aflatŭ, curia r. a adusŭ hotărîrea, ca banii sĕ pótă trece în proprietatea „Kulturegylet"-ului. Prin acésta Orban ocupă loculŭ alŭ 4-lea între membrii pe vecĭ ai „Kulturegylet"-ului. — Tóte suntŭ înzadarŭ!

—x—

Din *Orăştia* se scrie, că preţulŭ unei vedre de mustŭ (vinŭ dulce) variază între 70 cr. şi 1 fl, 30 cr.

—x—

In *Rusia* s'a deprinsŭ *preoţimea a face* în ḑilele mai însemnate din viéţa bisericéscă *câte o faptă alésă*, spune „Candela" din Cernăuţĭ. Mitropolitulŭ Chievului, Inaltŭ Pré Sânţia Sa păr. Platonŭ, care are acum 84 de anĭ şi după Mitropolitulŭ Isidorŭ alŭ Petersburgului e celŭ mai vechiu de anĭ între Archiereii Rusiei, şi-a împlinitŭ în 7 Septemvre a. c. 60 de anĭ de serviciu bisericescŭ. In amintirea ḑilei acesteia preoţimea eparchială, punêndŭ la unŭ locŭ unŭ capitalŭ de 6,000 de ruble, a urḑitŭ douĕ stipendie pe numele I. Prea Sânţiei sale şi anume pentru douĕ eleve dela alŭ doilea institutŭ eparchialŭ de copile din Chievŭ. Fără îndoială, frumósă amintire! Căcĭ cu dênsa se recunoscŭ în modŭ alesŭ meritele Inalt. Prea Sânţiei sale păr. Platonŭ, apoi se îmbărbătéză archipăstorii cei mai tinerĭ la lucrare manósă ca a Mitropolitului Platonŭ, şi în fine se contribue multŭ la înaintarea culturei în genere. Noi în Bucovina n'avemŭ încă nicĭ unŭ institutŭ, în care ni-s'ar cresce copilele în spiritulŭ ortodoxiei şi alŭ individualităţii nóstre. Şi aicea ne fură firea a ḑice, că nu ne strică pe atâtŭ năvala străină pe câtŭ *nepăsarea şi înlemnirea nóstră*. Noi ne-amŭ deprinsŭ, ca totŭ alţii sĕ ne pună deagata înainte ce ne trebue, éră noi sĕ nu ne urnimŭ nicĭ degetulŭ celŭ micŭ. Aşa nu se face ţéră!

—x—

D-lŭ colonelŭ Ionŭ *Pokay*, comandantulŭ brigadei 31 de infanteriă, e înaintatŭ pe ḑiua de 1 Noemvre n. la gradulŭ de generalŭ.

—x—

Clubulŭ Cicliştilorŭ „Fulgerulŭ", care se află în formare, va da, în favórea fondului de ajutorare în casŭ de nenorocire, la 31 Octomvre c. în sala hotelului Nr. 1 o *serată cu danţŭ* şi cu tombolă. Bilete de intrare cu 1 fl. 50 cr. se vêndŭ la d-nii M. şi L. Laszlo, la fraţii Simay şi séra la casă. Pentru dame servă învitarea dreptŭ biletŭ de intrare, dér suntŭ rugate a da unŭ obiectŭ de preţŭ câtŭ de micŭ la cassă pentru tombolă. Toaleta simplă e de doritŭ. Inceputulŭ la 8 óre séra. Décă din întêmplare vre-o persónă orĭ familiă îndreptăţite a aştepta învitare au fostŭ trecute cu vederea şi n'au primitŭ, suntŭ rugate sĕ binevoiéscă a cere o asemenea invitare dela d nii Laszlo şi Simay, considerându-le acestea ca trimise din partea clubului.

—x—

Duminecă după améḑĭ *s'a găsitŭ* în biserica Capuţinilorŭ din *Buda* sub bancă cadavrulŭ unui copilŭ nou născutŭ. Din cercetarea medicală resultă, că copilulŭ putea trăi, mai departe că la gâtŭ suntŭ urme de sugrumare. Cercetarea continuă, pentru ca sĕ fiă aflată criminala.

—x—

E de ocupatŭ postulŭ de magistru postalŭ în *Mureşiu Uióra* cu 770 fl. léfă anuală, 100 fl. cheltuelĭ de cancelariă, 62 fl. cheltuelĭ de îmânare, 700 fl. cheltuelĭ de espedare, 10% tantieme din venitulŭ brutŭ alŭ oficiului postalŭ.

—x—

»România liberă" scrie: „In Giurgiu se pretinde că pe o insulă bulgăréscă de lângă Rusciucŭ se practică de multă vreme unŭ negoţŭ sângerosŭ. O bandă de Turcĭ atrăgea nóptea printr'unŭ samsarŭ din portulŭ Giurgiu mulţime de lucrătorĭ cu parale, carĭ voiau sĕ trécă Dunărea fără a plăti în ţéră imposite, şi 'i jăfuia şi omora. Acum de curêndŭ banda a fostŭ surprinsă asupra unui omorŭ de acestŭ felŭ şi se ḑice că s'ar fi deschisŭ o anchetă mixtă de autorităţile române şi bulgare în acéstă privinţă.«

———

„Românische Revue", fóiă periodică pol. lit., apare în fiecare lună în *Reşiţa* (Bănatŭ). Editorŭ: Dr. Cornelius *Diaconoviciu*. Broşura X pe Octomvre 1887 din causa mai multorŭ afacerĭ actuale va apăré deodată cu broşura XI în luna Noemvre.

Braşovŭ, 15 (27) Octomvre 1887.

Regretabila afacere a scólei de fete din Sibiiu a datŭ nascere unui incidentŭ, cu care trebue sĕ ne ocupămŭ astăḑĭ. Fiindŭ vorba într'o corespondenţă, ce ni s'a trimisŭ din Sibiiu în acéstă afacere, şi de d lŭ Eugenŭ Brote şi de unii membri ai familiei d-sale, d lŭ Brote s'a simţitŭ ofensatŭ printrînsa şi a cerutŭ satisfacţiune dela redacţiunea foii nóstre. Acésta neputêndŭ lua rĕspunderea pentru cuprinsulŭ memoratei corespondenţe, pe care nicĭ nu l'a aprobatŭ nicĭ nu l'a desaprobatŭ, nefiindu-i cunoscute raporturile personale ale celorŭ dela scóla de fete din Sibiiu, l'a avisatŭ pe d-lŭ E. Brote la d-lŭ corespondentŭ, în firma convingere, că décă cumva din neînţelegere d-sa ar fi provocatŭ vre-o susceptibilitate órecare, va fi gata a da reparaţiunea cerută.

Duminecă după améḑĭ amŭ şi primitŭ dela d-nii I. de Preda şi P. Piposiu, ca ómenĭ de încredere ai d-lui E. Brote, o declaraţiune subscrisă de d-lŭ Cimponeriu, dér însoţită de o comitivă, care se referea esclusivŭ la cele petrecute între d-lorŭ şi d-lŭ Cimponeriu. Noi le-amŭ rĕspunsŭ imediatŭ, că neprivindu-ne pe noi cele cuprinse în comitivă, nu o putemŭ publica, ér pentru publicarea declaraţiunei sĕ se adreseze la noi însuşĭ d lŭ Cimponeriu. Despre acésta l'am avisatŭ prin scrisóre şi pe d-lŭ Cimponeriu. Intr'aceea numiţii d-nĭ ne-au cerutŭ sĕ le înapoiămŭ declaraţiunea, décă nu publicămŭ şi comitiva d-lorŭ împreună cu ea, ceea ce amŭ şi făcutŭ. Primindŭ imediatŭ după acésta, în aceeaşĭ ḑi, o telegramă dela d Cimponeriu, prin care ne autoriséză a'i publica declaraţiunea, i-amŭ rĕspunsŭ că ea nu mai este în posesiunea nóstră. In urma acésta amŭ primitŭ adĭ dela d-sa următórea scrisóre:

Sibiiu, 26 Octomvre 1887.

Stimate d-le Redactorŭ!

Epistola D-Vóstre dd-o 23 c. primindu-o numai eri după améḑă-ḑi, n'am putută altcum satisface întrebării D Vóstre, decâtŭ sĕ rĕspundŭ prin telegrafŭ, că potĭ publica declaraţiunea, ce am trimis'o d-lui Eugenŭ Brote, după ce D.-Sa ceruse prin d-nii I. de Preda şi P. Piposiu esplicaţiunĭ în privinţa intenţiunii mele din corespondenţa apărută în N-rulŭ 216 alŭ ḑiarului D.-Vótre.

FOILETONU.

O NÓPTE TERIBILĂ.

de Maurice Reynold, traducere de Ioanŭ E. Prodanŭ.

V.

(Urmare.)

— Ah, décă ai sci! ḑise Ioana cu grabă; mĭ-ar plăcea sĕ-ţĭ potŭ spune tóte celea. , . . . o sĕ-ţĭ spunŭ mâne . . .

René trebui sĕ se mulţuméscă cu acestŭ rĕspunsŭ, deórece toţĭ vênătorii erau adunaţĭ în vestibululŭ celŭ mare (sala dela intrare) care era luminatŭ de douĕ lampe. Elŭ audi o servitóre ḑicêndŭ marchisului:

— Au sositŭ douĕ persóne, dómna de Brissac şi căpitanulŭ Roncy.

Ioana era încă totŭ de braţŭ cu René, care simţi că tînĕra fată tresări. Ea se depărtă imediatŭ de lângă elŭ şi apucă spre scările ce duceau în odaia ei.

— Cine e acestŭ căpitanŭ de Roncy? întrebă René pe d-lŭ de Fonteilles, care înainte de a-şĭ pune josŭ puşca şĭ-o examina cu mare atenţiune.

— Acesta este unŭ fórte frumosŭ oficerŭ de cavaleriă fără soldă ; îşĭ dă unŭ aerŭ interesantŭ, şi pretinde că ar avea o bólă de inimă, însĕ acésta nu-lŭ împedecă d'a face curte tuturorŭ femeilorŭ şi cu deosebire d şórei Ioana.

Aceste cuvinte, vorbite într'unŭ tonŭ fórte liniştitŭ, impresionară pe René durerosŭ. Elŭ rĕmase convinsŭ că căpitanulŭ de Roncy era rivalulŭ sĕu, şi probabilŭ rivalulŭ sĕu mai preferatŭ. Cu tóte aceste, fiindcă elŭ n'avea nicĭ o avere, era lucru de înţelesŭ că nu putea s'o ia pe Ioana de soţiă.

Décă juna fată ar fi putută sĕ smulgă şi sĕ depărteze din inima ei o fantasiă fără speranţă, atuncĭ René, în virtutea devotamentului, perseveranţei, ar fi putută reuşi ca sĕ fiă iubitŭ de ea.

VII.

René medită timpŭ îndelungatŭ asupra atitudinei ce avea s'o observe, şi când întră, îmbrăcatŭ sĕrbătoresce, în salonulŭ celŭ mare fù surprinsŭ vĕḑêndŭ că erau deja 7 óre séra.

Dómna de Brissac se afla acolo, şeḑêndŭ pe unŭ mare fotoliu, celŭ mai comodŭ din câte putŭ afla, şi-şĭ încălḑia picióruşele la flacăra cuptorului. Fiindŭ cunoscută cu René, ea începù a-şĭ desvĕli întregulŭ sĕu arsenalŭ de cochetăriă.

— Aşeḑă-te lângă mine, ḑise ea. Ce fericire putêndŭ afla unŭ Francesŭ în acéstă ţéră de sĕlbaticĭ! D-ta scii că eu nu vinŭ pe aicĭ decâtŭ numai pentru Ioana. Intre noi fiă ḑisŭ, trebue sĕ recunoscŭ, că în peştera marchisului suntemŭ fórte rĕu instalaţĭ.

— Intr'adevĕrŭ, ḑise René, căruia îi plăcea cum vorbesce acestŭ micŭ papagalŭ, castelulŭ, décă nu mĕ înşelŭ, e fórte rĕu întreţinutŭ.

— Oh! d-ta scii că marchisulŭ e unŭ felŭ de smintit, care nu observă ceea-ce se petrece în giurulŭ luĭ. Elŭ lasă ca tóte sĕ se ruineze; doctorulŭ, carele îşĭ are motivele sale pentru acésta, cruţă şi adună în fiă care ḑi neîncetatŭ pentru binele sĕu. Se ḑice că elŭ a devenitŭ fórte avutŭ pe socotéla marchisului, şi planulŭ sĕu este a lua pe Ioana de soţiă, pentru ca, după mórtea clientului sĕu, moştenitorii sĕ n'aibă nimicŭ de reclamatŭ.

— Dér eu sperezŭ că d-şóra Ioana nu se va învoi cu acestŭ calculŭ odiosŭ!

— Oh! nu, ḑise dómna de Brissac. Ioana nu se va mărita după doctorulŭ.... fără ca cu tóte aceste. . . . adause ea cu unŭ tonŭ ciudatŭ.

— Fără ce? întrebă René.

— Ioana câte-odată e binişorŭ de imprudentă; doctorulŭ e unŭ observatorŭ, care trage folóse din tóte..

— Esplică-mĭ, décă e ertatŭ a te ruga, Dómnă.....

— Eu? Eu nu dau nicĭ-odată desluşirĭ, ḑise dómna de Brissac cu unŭ surisŭ răpitorŭ.

In acestŭ momentŭ uşa salonului se deschise pentru ca sĕ între unŭ necunoscutŭ. René ghicĭ imediatŭ: era căpitanulŭ de Roncy.

Frumosŭ, voinicŭ, elegantŭ, oficerulŭ esprima de

Textulŭ a fostŭ şi este următorulŭ:

»Dechiaraţiune“.

„Subscrisulŭ recunoscêndŭ, că am trimisŭ corespondenţa dto Sibiu, 4 Octomvre 1887, apărută în N-rulŭ 216 alŭ »Gazetei Transilvaniei“, declarŭ prin acésta

1) că prin acea corespondenţă n'am intenţionatŭ vătĕmarea onórei — fiă a d-lui Eugenŭ Brote, fiă a vre-unui membru din stimata familiă Brote;

2) că prin acea corespondenţă am voitŭ numai sĕ rectificŭ incusa aruncată de d lŭ Iónŭ Slavicĭ în articlulŭ sensaţionalŭ, apărutŭ în Nrulŭ 213 alŭ »Tribunei«, — ḑicŭ: am voitŭ sĕ rectificŭ incusa aruncată asupra familielorŭ române de aicĭ, şi asupra fetiţelorŭ lorŭ, încusa „,infumurării aristocratice«« etc., prin urmare, că nu acéstă înfumurare, — fiă a părinţilorŭ, fiă a fetiţelorŭ lorŭ nevinovate — este causa demisionării directoratului; ér eu, ca unulŭ, carele încă am o fetiţă, carea a cercetatŭ anulŭ trecutŭ şcóla, şi este de presinte în internatulŭ acelei „,şcóle de fetiţe române'“ de aicĭ, faţă de articlulŭ d-lui Iónŭ Slavicĭ n'am pututŭ rĕmâné indiferentŭ, şi fără resensŭ, când am cugetatŭ şi pe copiliţa mea în etatea ei fragedă de 8 anĭ stigmatisată prin unŭ ḑiarŭ ca „„Tribuna'“ de fată cu „„infumurărĭ aristocratice««, ceea ce ea nu este!

Dreptŭ aceea orĭ-ce pasagiurĭ din corespondenţa citată, carĭ se referă fiă la d-lŭ Eugenŭ Brote, fiă la vre-unŭ membru alŭ stimatei familie Brote, şi pe carĭ fiă d-lorŭ, fiă cineva din publiculŭ cetitorŭ le-arŭ privi de vătĕmătóre pentru d-lŭ Eugenŭ Brote, séu pentru altŭ membru alŭ stimatei familie Brote, — le revocŭ prin acésta cu atâtŭ mai vêrtosŭ, cu câtŭ în obiectulŭ din cestiune în restimpŭ s'a dechiaratŭ şi „reuniunea femeilorŭ române« de aicĭ, dér şi actele, respective motivele dimisionării directoratului s'au publicatŭ, carĭ lămurindŭ cestiunea din tóte părţile ei, credŭ, a mĕ puté ţiné acum convinsŭ, că n'am fostŭ atinsŭ nicĭ eu, nicĭ fetiţa mea prin articlulŭ mentionatŭ din „Tribuna“, prin urmare şi corespondenţa susŭ citată a devenitŭ cu totulŭ fără obiectŭ atacabilŭ prin mine.

Rogŭ déră pe stimata redacţiune a „Gazetei“, sĕ dea locŭ în colónele sale acestei dechiaraţiunĭ spre satisfacerea d-lui Eugenŭ Brote şi a familiei d-sale.

Sibiiu, 19 Octomvre 1887.

A. Cimponeriu,
advocatŭ.

In partea din urmă a scrisorii d-sale, ne spune d. Cimponeriu, că a cugetatŭ cum că nu va mai fi lipsă de o autorisare specială din parte-i, şi se învoesce chiar şi cu publicarea comitivei memorate, deşi nu i-a fostŭ comunicată mai nainte de d-nii din cestiune, presupuindŭ că nu conţine nimicŭ tendenţiosŭ. Acéstă parte însĕ, în urma declaraţiunilorŭ nóstre de mai susŭ, nu mai póte fi aicĭ obiectŭ de discuḑiune.

Dândŭ locŭ declaraţiunei d-lui Cimponeriu, observămŭ, că d-sa fiindŭ bine cunoscutŭ şi publicului nostru, ca unŭ bărbatŭ cu posiţiune, care décă n'a pututŭ ajuta, celŭ puţinŭ n'a stricatŭ nicĭodată vre-unei trebĭ românescĭ, dasemŭ locŭ corespondenţei d-sale, mai alesŭ că aveamŭ sigura informaţiune, că d-sa numai pentru crescerea românéscă a fetiţei sale s'a aşeḑatŭ în Sibiiu. Ivindu-se însĕ neînţelegerea, nu putemŭ decâtŭ sĕ aprobămŭ că d-sa s'a grăbitŭ a o delătura, nelăsândŭ în bănuială o familiă în privinţa onórei şi stimei de care se bucură.

Unŭ susţiitorŭ alŭ causei Albanesilorŭ.

D-lŭ Leon de Rosny a trimisŭ preşedintelui societăţei albanese „Dritta“ din Bucurescĭ, d-lui V. A. Urechiă, următórea scrisóre:

Domnule şi ilustre amice! Spune, rogu-te, Societăţei Dritta, care m'a numitŭ membru de onóre, că sunt mândru de titlulŭ ce mĭ-a conferitŭ; dér că'lŭ primescŭ numai cu speranţa, că'mĭ va rĕmâné încă destulă viéţă şi sănĕtate ca sĕ potŭ ajunge unŭ adevĕratŭ soldatŭ alŭ causei sânte ce a îmbrăţişatŭ. Populaţiunile din locurile situate între Marea-Négră şi Adriatica în momentulŭ acesta dau unŭ mare şi frumosŭ esemplu lumei civilisate. Poporulŭ albanesŭ, reclamândŭ în faţa Europei drepturile sale la libertate şi autonomie, şi întinḑêndŭ mâna nobilei şi generósei naţiunĭ române, este demnŭ de tóte simpatiele. Plângŭ pe aceia carĭ, pentru satisfacerea unorŭ interese înguste, nu vorŭ îndrăsni sĕ o proclame cu tăriă Ómenii din trecutulŭ în putreḑiciune, istoria le va înscrie numele pe furcile viitorului, décă nu va socoti, că e mai bine sĕ 'i lase uitărei în lungulŭ pomelnicŭ alŭ secolilorŭ de sclăviă şi de întunecime.

Sunt alŭ vostru din tótă inima şi vĕ dau tuturorŭ salutarea frăţéscă. **Leon de Rosny.**

Manneville par St Valery cu Caux, 11 Octomvre 1887.

Scirĭ poliţienescĭ. Alaltaséră se născù o cértă violentă între Andraş Fejer şi între fiulŭ sĕu vitregŭ Lörincz Albert pe Livadea poştei. Cérta luà astfelŭ de proporţiunĭ, încâtŭ fiulŭ aduse două pistóle, dintre care unulŭ colosalŭ de mare, ameninţândŭ sĕ împusce pe tată-sĕu celŭ vitregŭ. Patrula poliţienéscă îi arestà pe amêndoi şi luà pistólele, care, precum resultà din cercetare, nu erau încărcate.

Erĭ înainte de améḑĭ corporalulŭ poliţiştŭ Michailŭ Gross arestà doi feciorașĭ românĭ din Zĕrnescĭ, carĭ voiau sĕ vênḑă două curele de maşină, ce le furaseră, în valóre de celŭ puţinŭ 70 fl. După tótă probabilitatea. curelele erau séu din fabrica de hârtiă a d-lui Martin Kopony séu dela ferestrăulŭ d-lui Meţianu din Zĕrnescĭ.

Convocare Adunarea generală ordinariă a despărţămêntului II alŭ Associaţiunei trans. pentru literatura română şi cultura poporului românŭ se va ţiné pe anul curentŭ, în comuna Făgăraşŭ, Vinerĭ în 11 Noemvre st. n. înainte de améḑĭ la 11 óre. La acéstă adunare sunt cu deplină stimă învitaţĭ toţĭ P. T. domnĭ membri a i Associaţiunei de pe teritorulŭ despărţĕmêntului nostru, precum şi toţĭ aceia, cărora în adevĕrŭ le zace la inimă progresulŭ literaturei şi a culturei poporului nostru românŭ.

Comitetulŭ Despărţĕm. II.

Făgăraşŭ, 23 Octomvre 1887.

Alexandru Micu, directorulŭ Despăr. II.

Iuliu Danŭ, secret.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. a »Gaz. Trans.«)

SOFIA, 27 Octomvre. — In Varna a arestatŭ poliţia pe unŭ individŭ, care mărturisì că e plătitŭ şi trimisŭ sĕ comită unŭ atentatŭ la viéţa principelui.

DIVERSE.

O glumă. — Unŭ Germanŭ, D. Max Fiedl, a stabilitŭ în timpii din urmă că tóte nenorocirile Bulgariei provinŭ dela numĕrulŭ 13, care jócă unŭ rolŭ nefastŭ în istoria acelei ţĕrĭ. Tratatulŭ din Berlinŭ, ḑice elŭ, pórtă data de 13 Iulie 1878; articululŭ acestui tratatŭ privitorŭ la Rumelia Orientală este articolulŭ 13; principele de Battenberg a intratŭ în Sofia la 13 Iulie 1879; în fine titlulŭ germanŭ alŭ fostului prinţŭ alŭ Bulgariei „Alexander der I“ cuprinde 13 litere, ca şi titlulŭ actualului principe „Ferdinand der I“.

Căsătoriile prin ḑiare. — In Germania e fórte rĕspânditŭ obiceiulŭ d'a se căuta nevastă séu bărbatŭ cu mijloculŭ anunţurilorŭ prin ḑiare. Multe căsătorii se facŭ în acestŭ modŭ şi cele mai multe persóne nu se căiescŭ de mijoculŭ întrebuinţatŭ. Cifrele următóre vorŭ da o ideiă de întrebuinţarea acestui mijlocŭ. Unŭ tênĕrŭ din Frankfort, care n'avea obiceiulŭ sa facă cunoscinţă cu domnişóre de măritatŭ, înserà într'unŭ ḑiarŭ fórte rĕspânditŭ câte-va linii în care îşĭ arĕta dorinţa de a găsi o nevastă frumuşică, bine educată, cu séu chiar fără avere. Elŭ primì 3.685 oferte, 2,137 erau din Germania şi celelalte din alte ţĕrĭ; 1827 domnişóre nu spuneau décă au avere, celelalte arĕtau zestre dela 1000 până la 200,000 mărcĭ; 278 scrisorĭ erau păcălelĭ; 3113 oferte erau însoţite de fotografii, şi tênĕrulŭ trebuì sĕ cheltuiască 800 mărcĭ ca sĕ trimétă îndărătŭ fotografiile la proprietarele lorŭ.

Cele mai bune murăturĭ de castraveţĭ se facŭ în modulŭ următorŭ: După ce se alegŭ castraveciorii cei mai micĭ, subţirĭ şi verḑĭ şi se spălă în apă sărată, se punŭ în vase umplute cu oţĕtŭ bunŭ. Se adaogă puţină cépă arpagicŭ, bucăţele de conopidă şi morcovĭ; apoi se mai punŭ câteva păstărĭ de fasole verde, capere, masline şi ardei roşii; tóte acestea după ce mai ântêiu au fostŭ ţinute până la ḑece minute în apă fiértă şi după ce s'au scursŭ bine. După 24 césurĭ trebuescŭ scóse şi scurse bine şi punêndu-se în alte vase se mai adaogă foi de tarhonŭ, puţinŭ usturoiu, câteva migdale verḑĭ curăţate, piperŭ şi bóbe de muştarŭ. După vr'o două sĕptĕmânĭ de oţeţire murăturele făcute astfelŭ se potŭ strecura din nou şi pune în vase de sticlă pline cu oţĕtŭ parfumatŭ cu tarhonŭ unde vorŭ părea multŭ mai frumoşĭ ca vestiţii castraveţĭ cărora li se păstréză faţa cu ajutorulŭ sulfatului de cupru (cotléla gologanilorŭ) aşa de obicĭnuitŭ de unii negustorĭ de murăturĭ cu puţinŭ scrupulŭ. — („Gaz. Săténului“).

Ţarulŭ ca deputatŭ alŭ Sobraniei. — Nu-i vorbă, Bulgarii suntŭ ómenĭ bravĭ, dér nu se prea pricepŭ în treburĭ parlamentare. Nu că dóră nu s'ar pricepe la mişcărĭ electorale, la bătăi, ciomege şi reteveiurĭ, — dér nu se mulţumescŭ cu deputaţĭ din ţéră, ci îşĭ permitŭ a candida chiar şi pe ţarulŭ tuturorŭ Ruşilorŭ. Étă faptulŭ: locuitorii din Cutloviţa, nemulţămindu-se cu starea actuală a lucrurilorŭ, în speranţă că Ţarulŭ va îndrepta relele, l'au alesŭ de deputatŭ. După alegere, locuitorii cu popa în frunte au arangiatŭ unŭ banchetŭ în onórea deputatului lorŭ. Se speră, că Ţarulŭ va fi recunoscĕtorŭ pentru acéstă distincţiune constituţională.

Rectificare. In Nr. 226 alŭ „Gaz. Trans.“ în „scirea ḑilei“ a ḑecea, în locŭ de *Avram,* sĕ se cetéscă: *Aram,* care e protopărintele Armenilorŭ.

Editorŭ şi redactorŭ responsabilŭ: **Dr. Aurel Muresianu.**

minune încarnaţiunea tipului de „răpitorŭ alŭ inimilorŭ.“ Intréga lui fiinţă era plină de farmecŭ, începêndŭ dela palórea lui interesantă, până la ochii lui marĭ negri. umbriţĭ de sprîncene negre, lungĭ şi arcate. Elŭ sĕrutà mână d-nei de Brissac şi i se complimentà când îi presentà pe René.

Sêrmanulŭ nostru înamoratŭ simţi că curagiulŭ îlŭ părăsia; cum se cuteze elŭ a sĕ lupta în potriva acestui omŭ atâtŭ de seducĕtorŭ, celŭ puţinŭ în aparinţă?

Elŭ încercà a-lŭ face sĕ-şĭ petrécă şi recunoscù cu o durere adêncŭ simţită, că căpitanulŭ nu era nicĭ unŭ pretenţiosŭ, nicĭ unŭ nebunaticŭ. Elŭ vorbia puţinŭ; dér vorbele lui aveau o mlădiare originală şi dovediau unŭ spiritŭ cultivatŭ.

Pe rêndŭ apărură în salonŭ şi ceilalţĭ locuitorĭ ai castelului. Mai pe urmă intrà Ioana. Ea purta o haină cu dantele negre prin carĭ i se vedeau frumósele i braţe şi admirabilu-i peptŭ; de pe faţă îi transpira însufleţirea; ochii îi ardeau cu unŭ focŭ estraordinarŭ.

René o observà cu atenţiune. Căpitanulŭ se îndreptà spre ea şi-i oferì braţulŭ; preste câteva minute, prânḑulŭ fiindŭ gata, fură învitaţĭ.

Ei trebue că se întêlniseră deja, deórece René nu i vĕḑuse ca ei sĕ-şĭ fi datŭ mânile, séu sĕ-şĭ fi făcutŭ complimentele de binevenire precum făcù marchisulŭ şi René cu óspele lorŭ.

Prânḑulŭ fù destulŭ de însufleţitorŭ. Bĕtrânulŭ Fonteilles începù sĕ enareze anecdote plăcute, dómna de Brissac îi rĕspundea, şi din când în când Ioana arunca câte o radă strălucitóre de spiritŭ. Ea se părea a fi fórte agitată. Insufleţirea ei sĕmĕna a nervositate, şi René, a cărui gelosiă crescea ca valurile furióse, creḑù a observa că pe când Ioana tăcea, căpitanulŭ folosindu se de sgomotulŭ conversaţiunei tuturorŭ, cu voce lină îi cerea ceva şi încă cu insistinţă, ceea ce ea refusa, făcêndu-i cu capulŭ unŭ semnŭ că nu se invoesce.

După prânḑŭ Maria se puse la pianŭ şi cântà unŭ valsŭ de Chopin, cu multŭ simţŭ.

— Frumósa mea, îi ḑise Ioanei dómna de Brissac, cântă unŭ duetŭ cu căpitanulŭ, d. es. duetulŭ Romeo şi Iulietta.

— Cu plăcere, rĕspunse Ioana.

René spera că oficerulŭ puţinŭ succesŭ va avé în acésta încercare; dér elŭ se înşelà, d-lŭ de Roncy avé o voce admirabilă de tenoristŭ şi cânta deliciósa musică de Gaunod cu o espresiune pasionată. Vocea Ioanei concorda ca a lui în modulŭ celŭ mai melodiosŭ; câtŭ de încântătorŭ mai fù acestŭ duetŭ.

Către fine şi pe când încă aplăudau, René vĕḑù pe oficerŭ cum îşĭ înclina capulŭ spre urechea Ioanei.

Elŭ îi şoptise încetŭ câteva vorbe. De astă dată ea-şĭ întórse spre elŭ faţa încântătóre cu unŭ surîsŭ şi cu o privire îngeréscă şi René creḑù că pe buzele ei vede formulându se cuvêntulŭ „da«.

D-lŭ de Roncy se îndepărtà imediatŭ dela pianŭ spre a conversa cu d-na de Brissac.

— Eştĭ palidŭ, îi ḑise ea, se vede că suferĭ.

— Da, în acestŭ momentŭ suferŭ multŭ, rĕspunse elŭ, punêndu-şĭ mâna pe inimă; orĭce agitare îmĭ face rĕu; décă voescŭ sĕ cântŭ, atuncĭ încercŭ palpitaţiunĭ violente.

— Căpitane, emoţionările trebuescŭ încunjurate, ḑise doctorulŭ, care se raḑimà de cuptorŭ. Drace! de ce nu poţĭ cânta liniştitŭ?

— Fiindŭ că mĕ lasŭ a fi răpitŭ de tóte celea, rĕspunse căpitanulŭ; de altmintrea, a trăi fără a simţi ceva, aceea nu înséman viéţă..... şi ce-mĭ pasă de puţină suferinţă? Cu o bólă de inimă poţĭ ajunge şi o sută de anĭ.

— Da... décă omulŭ se cruţă.

Marchisulŭ fiindŭ încâtva obositŭ de drumŭ, se hotărîseră cu toţii a se culca de timpuriu, pentru ca în diminéţa următóre de cu ḑorĭ sĕ pótă porni la vênatŭ.

René aflà în odaia lui focŭ, şi apropiindŭ de caminŭ uniculŭ fotoliu, ale cărui spate rĕdicate îi serveau capului sĕu de sprijinŭ, începù a se cugeta la tóte câte le vĕḑuse şi auḑise.

(Va urma.)

Cursulŭ la bursa de Viena
din 80 Octomvre st. n. 1887.

Rentă de aurŭ 5%	99 10
Rentă de hârtiă 5%	86.—
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare	149.25
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (1-ma emisiune)	96 50
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (2-a emisiune)	— —
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (3-a emisiune)	112 —
Bonurĭ rurale ungare	103.70
Bonurĭ cu cl. de sortare	1C4.—
Bonurĭ rurale Banat-Timişŭ	104.—
Bonurĭ cu cl. de sortare	104.—
Bonurĭ rurale transilvane	104 25
Bonurĭ croato-slavone	104 25
Despăgubire p. dijma de vinŭ ung.	—.—
Imprumutulŭ cu premiu ung.	122 80
Losurile pentru regularea Tisei şi Segedinului	123 25
Renta de hârtiă austriacă	89 35
Renta de arg. austr.	82 60
Renta de aurŭ austr.	111 50
Losurile din 1860	135 25
Acţiunile băncei austro-ungare	887 —
Act. băncei de creditŭ ung.	284.75
Act. băncei de creditŭ austr.	283.70
Argintulŭ —.— Galbinĭ împărătescĭ	5.93
Napoleon-d'orĭ	9.93
Mărcĭ 100 împ. germ.	61.40
Londra 10 Livres sterlinge	125 50

Bursa de Bucuresci.
Cota oficială dela 5 Octomvre st. v. 1887.

	Cump.	vênd.
Renta română (5%)	93½	94½
Renta rom. amort. (5%)	96—	97—
» convert. (6%)	91—	92—
Împr. oraş. Buc. (20 fr.)	34—	36—
Credit fonc. rural (7%)	105—	106—
» „ „ (5%)	91¾	92¼
» » urban (7%)	103—	104—
» » » (6%)	96—	97—
» » » (5%)	87½	88½
Banca naţională a României 500 Lei	——	——
Ac. de asig. Dacia-Rom.	——	——
« » » Naţională	——	——
Aurŭ contra bilete de bancă	14.¼	15.—
Bancnote austriace contra aurŭ	2.03	2.04

Cursulu pieţei Braşovŭ
din 21 Octomvre st. n. 1887.

Bancnote românescĭ	Cump.	8.56	Vênd.	8.53
Argint românesc	»	8.50	»	8.55
Napoleon-d'orĭ	»	9.87	»	9 92
Lire turcescĭ	»	11.21	»	11.28
Imperialĭ	»	10.21	»	10.36
Galbenĭ	»	5 86	»	5.90
Scrisurile fonc. »Albina« 6%	»	101.—	»	102.—
„ » „ 5%	„	98.—	-	99.—
Ruble Rusescĭ	»	109.—	»	110.—
Discontulŭ	»	7—10% pe anŭ.		

TARIFA
anunţurilorŭ şi inserţiunilorŭ.

Anunciurĭ în pagina a IV-a linia de 30 litere garmond fl. —cr. 6.

Pentru inserţiunĭ şi reclame pagina a III linia à fl. — cr 10.

Pentru repeţirĭ se acórdă următórele rabate:

Pentru repeţirĭ de	3— 4 orĭ	10%
„ „ „	5— 8 „	15%
„ „ „	9—11 „	20%
„ „ „	12—15 „	30%
„ „ „	16—20 „	40%
Dela 20 de repeţirĭ în susŭ		50%

Pentru anunciurĭ ce se publică pe mai multe lunĭ se facŭ învoirĭ şi reducerĭ şi peste cele însemnate mai susŭ.

Sosirea şi plecarea trenurilorŭ şi postelorŭ în Braşovŭ.

I. Plecarea trenurilorŭ:

1. Dela Braşovŭ la Peşta:

Trenulŭ de persóne Nr. 307: 7 óre 20 de minute séra.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 315: 4 óre 01 minută diminéţa.

2. Dela Braşovŭ la Bucuresci:

Trenulŭ acceleratŭ Nr. 302: 5 óre 37 minute diminéţa.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 318: 1 óră 55 minute după amédĭ.

II. Sosirea trenurilorŭ:

1. Dela Peşta la Braşovŭ:

Trenulŭ de persóne Nr. 308: 9 óre 46 minute înainte de amédĭ.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 316: 9 óre 52 minute séra.

2. Dela Bucuresci la Braşovŭ:

Trenulŭ acceleratŭ Nr. 301: 10 óre 12 minute séra.
Trenulŭ mixtŭ Nr. 317: 2 óre 32 minute după amédĭ.

A. Plecarea postelorŭ:

a) Dela Braşovŭ la *Rêşnovŭ-Zêrnescĭ-Branŭ*: 12 óre 30 min. după amédĭ.
b) „ „ „ *Zizinŭ:* 4 óre după amédĭ.
c) „ „ în *Sĕcuime* (S. Georgĭ): 1 óră 30 minute nóptea.
d) „ „ la *Făgăraşŭ*: 4 óre diminéţa.
e) „ „ la *Săcele*: 4 óre diminéţa.

B. Sosirea postelorŭ:

a) Dela *Rêşnovŭ-Zêrnescĭ-Branŭ* la Braşovŭ: 10 óre înainte da amédĭ.
b) „ *Zizinŭ* la Braşovŭ: 9 óre a. m.
c) Din *Sĕcuime* la Braşovŭ: 6 óre séra.
d) „ *Făgăraşŭ* la Braşovŭ: 2 óre diminéţa.
e) „ *Săcele* la Braşovŭ: 6 óre 30 minute séra.

Tipografia ALEXI, Braşovŭ.